

νά την εικόνα του φύλακος αγγέλου στην πόρτα και βγαίνει από τη σκοτεινή καμαρούλα στην έκκλησια την μισοφωτισμένη και εκεί περιμένει...

Μά η Βασιλικούλα, η κόρη η άγγελόμορφη, πάει από την άριστερά μεριά της κάσας τ' Αγίου, για να παρακαλέσει για τον παπάκη της, που κείται άρρωστος στο κρεβάτι μέρες τώρα, και, τ' άγγελοῦδι, πέφτει στα γόνατα...

Γονατιστή η άθώα κόρη έμπρός στοῦ Προστάτου Αγίου τὸ Σίβαστὸ Λείψανο!...

Τὸ γονάτισμά της ἐκεῖ και ἡ πνευματικὴ προσευχὴ ποῦ ἔκανε, χωρὶς κανένας λόγος νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούῃ κανένα βεβηλο αὐτί, ἡ προσευχὴ αὐτὴ, ποῦ πάει κατ' εὐθειαν ἀπὸ πνεῦμα σὲ πνεῦμα, πόσες σχέψεις γεννᾷ!...

"Ὡ! τί ποιήσεις ποῦ εἶναι χυμένη, μὲ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ μεγάλο φῶς μέσα στὴν σκοτεινὴ καμαρούλα!" Ὡ! τί ποιήσεις μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ Βυζαντινισμοῦ!...

Κ' έμπρός εἰς αὐτὴν τὴν σκηνὴν, έμπρός εἰς τοῦτο τὸ παρακάλιο τῆς ἀθωότητος, έμπρός στὸ μυστήριο τῆς ἀληθινῆς προσευχῆς στὸ σκοτάδι, ἡ ψυχὴ σηκώνεται ὑψηλὰ καὶ καταλαβαίνει τὸ Θεὸ καὶ αἰσθάνεται κάτι σὰ μίᾳ λεπτῇ μωσχοβολιᾷ ἀπὸ γιοφύλια, ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὴν ταπεινότητα τῆς λατρείας μιᾶς ἀθώας ψυχῆς έμπρός εἰς τὸ Ἄνωτάτου Πνεῦμα!...

Ποῖος ζωγράφος ποτὲ θὰ μπορέσῃ νὰ παραστήσῃ ἐπάνω στὸ πανὶ τὴν σκηνὴν αὐτὴ μὲ ὅλη τὴν ἀλήθεια τῆς λεπτότητός της! Κανείς! Ἐτὸ πινέλο βουτηγμένο στὰ σκοῦρα χρώματα θέλει τοῦ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια...

Καὶ ποῖος ποιητὴς μπορεῖ ποτὲ νὰ κλείσῃ μέσα σὲ λόγια τὴν αἴσθησι, ποῦ μπορεῖ νὰ τοῦ κάμῃ αὐτὴ ἡ δέησι μιᾶς ἀθώας κόρης γιὰ τὸ γλυτωμὸ τοῦ παπάκη, κείνο τὸ παρακάλιο ἐνὸς Ἄγγελου στὸ Θεό;...

Ποῖος ξέρει ἀπὸ πόσα ψαλίσματα καὶ διαβάσματα εἶναι ἀνώτερη ἡ βουδὴ αὐτὴ προσευχὴ τῆς ἀθώας ψυχῆς!...

Καί, ἂν δὲν ἀκουσθῇ αὐτὴ, ποῖος θὰ ἀκουσθῆ;...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Πολλάκις ἡ μετριοφροσύνῃ εἶνε περισσότερον ἐγωϊσικὴ ἀπὸ τὴν θορυβωδεστέραν κωνησιολογίαν.

Βαλζίκ

* Ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον μὲ μίαν φροντίδα διὰ νὰ θλίβεται καὶ μὲ μίαν ἐλπίδα διὰ νὰ παρηγορῆται.

Σοῦδεργμαν

* Ὁ ἔρως, ἂν δὲν εἶχε πτερά, θὰ ἔβλεπεν ἐγγύτερον τὰ πράγματα καὶ σπανίως θὰ ἤπατατο.

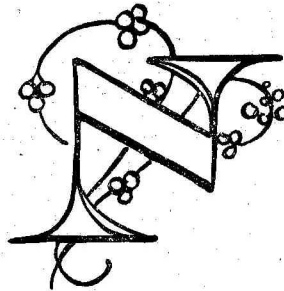
Δωδὲ

* Ἡ ἀσχημία τῆς γυναικὸς εἶνε διὰ μερικὸν ἐξέλιξις τῆς καλλονῆς της εἰς τὸ σπάνιον.

Ζὺπ

★ ΖΩΗΣ ΟΝΕΙΡΑ ★

ΘΡΥΛΟΙ

Αἰ, θυμοῦμαι τὴν ὄνειρομένη ἐκείνη μυρωμένη σάλα ποῦ τὰξέχαστα βράδνα μὲ ἴστην μεθυστικὴ ἀτμοσφαῖρα τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν μύρων σχηματίσαμε τὸν εὐμορφο κύκλο, ποῦ ἦσο οὐ ἡ βασιλισσά του.

Θυμοῦμαι.

Καθόσουν πάντα ἐκεῖ ἴσὸ πλάνο κι' ἀπὸ τᾶφωνα πλήκτρα ἔβγαζεν ἡ ζωὴ καὶ ἡ δύναμις.

Καὶ ἦσαν οὐ ποῦ δημιουργοῦσες ἐκεῖ τῆς τρικυμῆς καὶ τῆς ὀρηκτικῆς καταγιγδὲς τῶν ἤχων, τοὺς ἁρμονικοὺς χοροὺς τοῦ κύματος ἢ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν φύλλων τοῦ δάσους τὸ παράπονο.

Υἱθύριζες ἐπάνω ἴσὸ ἄνυχον ὄργανον ὄλης τῆς σεμνῆς ψυχῆς σου τὸν πόνον ἢ ἄφινες νὰ χυθῇ ὄλη τῆς ἡ ἀπαλότης κ' ἡ κλωσόνη. Ἐχυνες γύρω μας ὄλη τῆ λάμπη καὶ τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς Τέχνης σου κ' ἔμεις καθισμένοι ὄλοι βουβοὶ ο' ἀκολουθοῦσαμε ἴσὸ αἰθέρια ὕψη τοῦ πνεύματος ποῦ πῆγαίνες.

Μᾶς νέκρωτες κάθε λαλιὴ ὄλον μας κ' εἴμεθα μῆς τὰ πλάσματα τὰ ταπεινὰ κι' ἀδύνατα πάντα μπροσιὰ σου ποῦ βλέπαμε νὰ λάμπῃ ἡ βασιλισσά μας.

Ὅλοι σκλάβοι καὶ συντρίμμα δικά σου.

Καὶ τὰ ροδόλευκα δροσάτα ρόδα καὶ γιούλια τῆς σάλας ἔκλιναν ταπεινὰ κι' αὐτὰ τὰ φύλλα τοὺς μαγεμμένα ἴσὸ νικητὴ τους καὶ σοῦ χάριζαν τὴν εὐωδιὰ τους.

Ἦτο γὰρ ἐκεῖ, ποῦ καθένας προσέφερε ἴσὸ βωμό σου νὰ θυμιάμα κάθε βράδν τὸν θαυμασμό του ἐνῶ οὐ μᾶς ἔδειχνες ὄλους τοὺς μυστικοὺς κόσμους καὶ τῆς εὐμορφίης τῆς Μουσικῆς καὶ μᾶς ὄδηγοῦσες στῶν μυστηρίων της τὰ ἱερὰ μονοπάτια

Ναὶ τ' ὄνειρο τὸ πλάνο τὸ θυμοῦμαι.

Καὶ ἐγὼ καθισμένος πάντα δίπλα σου κνιτοῦσα τὰ χλωμὰ κι' ἀδύνατα χέρια, ποῦ εἶχαν τὴν μάγον δύναμιν.

Τὰ χέρια σου, ναί, τὰ ὄραϊα παρθενικὰ χέρια σου πάντα κνιτοῦσα ποῦ ο' ἔκαναν νὰ γίνεσαι Σειρὴν καὶ καὶ νὰ μὲ παρασύρουν κοντά σου.

Αὐτὰ ποῦ πέγνον τὴν δύναμιν ἀπὸ τὴν τρικυμίᾳ καὶ τὴν ἀσάλευτη γαλήνῃ καὶ ποῦ ἀνέστησαν μέσα μου τὴν δίψα τοῦ ὄραϊου καὶ τοῦ καλοῦ.

Λενὰ χέρια τῆς Ἄρμονίας, ποῦ σταλάξατε στὰ πειὸ μυστικὰ βᾶδη τῆς ψυχῆς μου τὸν πόνο, πόσο ἤθελα καθισμένος πάντα δίπλα σας νὰ σᾶς βλέπω, ὄπως τῆς νύχτες ἐκεῖνες καὶ νὰ δέχεσθε τὴ λατρία μου, πόσο ἤθελα νὰ σᾶς ἀκούω καὶ νὰ σᾶς ἀγαπῶ αἰῶνα....

Τὰ χλωμὰ κι' ἀδύνατα χέρια σου — Τὰ χέρια τῆς Ἄρμονίας.— Τὰ χέρια σου.

I. Δ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ

